

Snuitweetjes

Arend Schot

Faculteit Diergeneeskunde, Universiteit Utrecht

Afgelopen zomer fietste ik langs een geitenboerderij in Makkum. In de wei liep een grote kudde geiten te grazen. Op het moment dat ik een foto wilde maken stond ik snuit aan snuit met zo'n prachtige geit. Dit moment inspireerde mij om een stukje te schrijven over de melkgeit (en niet over z'n neus).

Van alle boerderijdieren heeft de geit misschien wel de hoogste aabaarheidsfactor. Maar pas op: onderling kunnen ze een stevig robbertje vechten, vooral als ze hoorns hebben. De tijd dat elke boer een paar geiten had lopen, is voorbij. Een dwerggeitje voor de hobby kom je nog wel tegen, maar voor die mooie, grote witte geiten moet je naar een gespecialiseerde melkgeitenhouderij. Daarvan zijn er in Nederland zo'n 450. Gemiddeld houden ze 1100 dieren [1].

Het gaat goed met de melkgeitensector. Tien jaar geleden haalden veel consumenten de neus er nog voor op, maar vandaag zijn geitenmelk, -kaas en andere producten die uit de melk worden gemaakt haast niet aan te slepen. De geit heeft een goed imago. Het is een intelligent, nieuwsgierig en vrolijk dier en als mensen aan geiten denken, dan zien ze de dieren in hun gedachten meestal huppelen door het groene gras. Dat is trouwens niet terecht: de meeste melkgeiten leven in ruime open stallen waarvan de bodem met stro is bedekt. Op biologische bedrijven, gaan de dieren een deel van het jaar de wei in. De boer moet zorgen voor een goede afrastering, want geiten zijn beruchte uitbrekers [1].

De witte melkgeit, ontstaan door kruising van de oude Nederlandse landgeit met het Zwitserse Saanenras, heeft van nature hoorns. De meeste melkgeitenhouders verwijderen die als de lammetjes nog heel jong zijn, uiteraard onder verdoving. Sommige biologische boeren laten de hoorns groeien. De geiten krijgen dan een prachtig gewei [2].

Tien jaar geleden kwam er onverwachts een schaduw over het succesverhaal van de Nederlandse geitenhouderij: de Q-koorts. In de jaren 2007-2011 trof deze ernstige infectieziekte duizenden mensen, vooral in zuidelijk Nederland. Enkele tientallen van hen overleden aan de gevolgen van de ziekte. Melkgeitenbedrijven bleken een bron van verspreiding van Q-koorts. De overheid greep in. Professionele geitenhouders moeten hun dieren tegenwoordig tegen de ziekte inenten [1].

Als ik foto's maak terwijl er een aan het lammeren is, staan er vier of vijf geiten om me heen en moet ik ze echt van me afvegen. Uiteindelijk is het nieuwtje eraf en gaan ze weg. Ik spring op mijn fiets, het is mooi weer, en geniet van de geitengeur in mijn snuit.

Bronnen

1. <https://www.vakbladgeitenhouderij.nl>
2. <https://nl.wikipedia.org/wiki/Geiten>

«